

MUIDEN SILMISSÄ HE OLIVAT SKANDAALI.
TOISILLEEN HE OLIVAT PAKKOMIELLE.

SUOSIKIT

LAYNE FARGO

Tammi

Suosikit

Layne Fargo

SUOMENTANUT
KAROLIINA TIMONEN

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Favorites* ilmestyi 2025.

Copyright © 2025 by Layne Fargo

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7746-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Katarinalle, Tonyalle, Suryalle ja kaikille muille koville mimmeille,
jotka ovat näyttäneet, millaista on voittaa omilla ehdoillaan.*

SUOSIKIT

Elämäni kauheimmasta päivästä on tänään tasan kymmenen vuotta.

Sitä on mahdotonta unohtaa, kun miljoonat minulle vieraat ihmiset muistuttavat asiasta niin kovin mielellään. Olet varmasti nähnyt uutisartikkelit, aikakauslehtien kannet ja somepostaukset. Ehkä suunnittelet käpertyväsi tänä iltana sohvannurkkaan popcornkulho sylissä ja katsovasi kaikki jaksot tapahtuman muistoksi tehdystä dokumenttisarjasta. Vahingonilohan on paras ilo.

Anna mennä vain. Toivottavasti viihdyt. Älä kuitenkaan kuvittele, että tunnet minut. Olen ehtinyt kuulla jo kaiken: Katarina Shaw on ilkeä ämmä, diiva, huono häviäjä, manipuloiva valehtelija. Jopa murhaaja.

Kutsu minua miksi haluat. En välitä enää paskaakaan. Tämä tarina on minun, ja kerron sen samoin kuin luistelin: omalla tavallani, omilla ehdoillani.

Katsotaan, kuka lopulta voittaa.

KERTOJA: He olivat ilmiö.

Amerikkalaiset jäätanssijat Katarina Shaw ja Heath Rocha hymyilevät ja kumartavat kirkuvien ihailijajoukkojen edessä vuoden 2014 talviolympialaisissa Venäjän Sotšissa.

KERTOJA: Sitten skandaali.

Shaw ja Rocha ovat taas väkijoukon keskellä – nyt joukko vain koostuu heidän nimiään huutavista paparazzeista kameroiden räpsähdellessä ja salamavalojen välkkyessä, kun pari lähtee hotellistaan Sotšissa. He työntyvät tungoksen läpi synkän näköisinä, Heathin käsivarsi Katarinan olkapäiden ympärillä.

KERTOJA: Ja lopulta... tragedia.

NBC-kanavan urheiluasiantuntija Kirk Lockwood raportoi paikan päältä Sotšin olympialaisista. "Olen viettänyt luistelun parissa lukuisia vuosia enkä ole koskaan nähnyt mitään tällaista", hän sanoo ja pudistaa vakavana päätään.

KERTOJA: Nyt, ensimmäistä kertaa, Katarina Shaw'n ja Heath Rochan läheiset kertovat omat tarinansa, ja saamme uutta tietoa siitä, mikä johti kohtalokkaan olympiafinaalin odottamattomiin tapahtumiin.

Entistä olympiajäätanssijaa Ellis Deania haastatellaan West Hollywoodissa sijaitsevassa baarissa.

ELLIS DEAN: Meillä oli tapana vitsailla, että he joko kuolisivat sylikäin tai tappaisivat toisensa paljain käsin. Ei mitään siltä väliltä.

Illinois'hin asettunutta taitoluisteluvallmentajaa Nicole Bradfordia haastatellaan hänen esikaupunkialueella sijaitsevan kotinsa keittiössä.

NICOLE BRADFORD: He olivat ilman muuta lahjakkaimmat luistelijat, joiden kanssa olen koskaan työskennellyt. Mutta kun mennyttä muistelee... kyllä minä näin, että ongelmia saattaisi ilmetä.

Yhdysvaltalainen taitoluistelutuomari Jane Currer puhuu kameralle luistelukaukalossa Coloradossa.

JANE CURRER: Miten me olisimme voineet tietää? Miten kukaan olisi voinut tietää?

Sarja kuvia nopeina välähdyksinä: Katarina ja Heath luistelemassa yhdessä lapsina. Sitten vanhempina, seisomassa hymyillen palkintokorokkeella kultamitalit kaulassa. Viimeiseksi huutamassa toisilleen, Katarina meikit levinneinä, käsi koholla valmiina lyömään.

ELLIS DEAN: Yhden asian tiedän varmaksi. Katin ja Heathin kaltaista paria ei enää koskaan tule.

Hidas siirtymä valokuvaan Sotšin jäähallilta. Olympiarenkaat ovat tahriintuneet johonkin punaiseen.

ELLIS DEAN: Mutta siis... Ehkä se on vain hyvä asia.

KERTOJA: Tämä on...

SUOSIKIT:

Shaw'n ja Rochan tarina

I

Toiveikkaat

1

Kun lopputulos tyydytti minua, ojensin puukon hänelle. Heath nousi polvilleen, ja minä laskeuduin hänen sängylle jättämäänsä lämpimään painaumaan. Katselin häntä: sitä miten hänen mustat hiuksensa kiiltelivät kuunvalossa, miten hän puri alahuultaan keskittyessään kaivertamaan puukon kärjellä ensimmäistä kirjainta. Hän oli minua huolellisempi ja piirsi kaarevia, sulavia viivoja minun raivokkaiden vetäisyjeni alapuolelle.

Hänen lopetettuaan siinä luki *Shaw & Rocha*. Siten meidän nimemme näkyisivät tulostaulullakin muutaman päivän päästä ensimmäisissä taitoluistelun Yhdysvaltain mestaruuskisoissamme. Siten ne kuulutettaisiin palkinnonjakotilaisuuksissa ja siten ne painettaisiin sanomalehtiin ja ennätystilastoihin. Olimme kaivertaneet kirjaimet antiikkisänkyni ruusupaiseen päätyyn, niin syvään, ettei niitä saisi poistettua hiekkapaperilla hankaamallaan.

Olimme kuusitoistavuotiaita, niin varmoja kaikesta.

Laukut oli pakattu jo valmiiksi mestaruuskisoja varten, esiintymisasut ja luistimet aseteltu siististi huoneeni ovelle. Niin monta vuotta kuin olimmekin tätä hetkeä odottaneet, paiskineet töitä ja valmistautuneet, nuo viimeiset tunnit olivat yhtä kidutusta. Olisin halunnut lähteä matkaan heti.

Toivoin ettei meidän tarvitsisi palata koskaan.

Heath laski puukon yöpöydälle ja asettui viereeni ihailemaan kättemme jälkeä. ”Jännittääkö sinua?” hän kuiskasi.

Katsoin hänen takanaan olevia kuvia, joita olin kerännyt huoneeni falskaavan ruutuikkunan ympärille. Niissä kaikissa oli Sheila Lin, jäätanssin kaksinkertainen olympiakultamitalisti, elävä

legenda. Sheila ei näyttänyt koskaan jännittävän, oli hänellä miten paljon paineita tahansa.

”Ei”, vastasin Heathille.

Hän hymyili ja vei kätensä yöpaitana käyttämäni kulahtaneen Stars on Ice 1996 -collegepuseron alle sen selkäpuolelta. ”Valehtelet.”

Tuon Stars on Ice -kiertueen katsomon piippuhyllypaikkoja lähemmäs Sheila Liniä en ollut koskaan päässyt. Isä oli törsännyt myös signeerattuun ihailijakuvaan, joka oli osa seinälle rakentamaani pyhää kokoelmaa. Sheila Lin oli nainen ja urheilija, jonka kaltainen minäkin halusin olla – en vasta aikuisena vaan niin pian kuin mahdollista.

Kun Sheila ja hänen parinsa, Kirk Lockwood, voittivat ensimmäisen Yhdysvaltain mestaruutensa, Sheila oli vielä teini-ikäinen. Minä ja Heath tuskin voittaisimme, koska emme olleet koskaan ennen edes osallistuneet Yhdysvaltain mestaruuskisoihin. Edellisellä kaudella olisimme päässeet mukaan, mutta meillä ei ollut varaa matkustaa kisoihin Salt Lake Cityyn. Onneksi mestaruustaisto käytäisiin tällä kertaa Clevelandissa, joka oli suhteellisen lyhyen ja edullisen kaukoliikennebussimatkan päässä. Olin varma, että nämä kisat muuttaisivat koko elämämme.

Niin kävikin. Ei tosin sillä tavalla kuin olin kuvitellut.

Heath suukotti olkapäästäni. ”No, *minua* ei ainakaan jännitä. Minähän luistelen Katarina Shaw’n kanssa.” Hän lausui nimeni hitaasti ja kunnioittavasti, nautiskellen siitä, miltä se kuulosti. ”Ja hänelle kaikki on mahdollista.”

Katsoimme toisiamme hämärässä huoneessa, niin lähekkäin, että hengitimme toistemme suuhun. Myöhemmin tulimme maailmankuuluiksi juuri siitä: suudelmaa edeltävän hetken venyttämisestä lähes sietämättömäksi, kunnes kaikki yleisössä tunsivat pulssimme kiihtymisen ja puhtaan halun, joka heijastui silmistämme.

Se oli kuitenkin osa koreografiaa. Tämä oli aitoa.

Viimein Heathin suu painui omaani vasten – pehmeästi, kii-reettömästi. Luulimme että meillä olisi aikaa koko yö.

Kun kuulimme askeleet, oli jo liian myöhäistä.

Nicole Bradford, vaaleahiuksinen keski-ikäinen nainen, jolla on kimalteleva neuletakki ja runsaasti meikkiä, istuu omakotitalonsa kokovalkoisen unelmakeittiön saarekkeen ääressä.

NICOLE BRADFORD (taitoluisteluvalmentaja): Talviolympialaisten jälkeen heitä tulee aina tulvimalla. Tyttöjä, jotka uskovat tähteyden olevan kohtalonsa. Yleensä he eivät tosin suhtaudu asiaan aivan yhtä kiihkeästi kuin Katarina Shaw.

Perhevalokuvissa nähdään Katarina pienenä tyttönä monenlaisissa luisteluasuissa. Yhdessä hän seisoo Sheila Linin kuvilla tapetoidun seinän edessä ja jäljittelee Sheilan suurimmassa julisteessa näkyvää poseerausta.

NICOLE BRADFORD: Ensimmäisellä harjoituskerralla Katarina sanoi, että hänestä tulisi isona kuuluisa jäätanssija, kuten Sheila Lin. Hän sai muiden tyttöjen vihat välittömästi niskoilleen.

Nelivuotias Katarina luistelee yksin vakava ilme kasvoillaan, hiukset hapsottavilla saparoilla.

KERTOJA: Vaikka hänen nimensä yhdistettiin myöhemmin nimenomaan jäätanssiin, Katarina Shaw aloitti uransa yksinluistelijana, sillä luistelevia poikia ei löytynyt hänen parikseen.

Ellis Dean istuu jakkaralla hienostuneessa cocktailbaarissa martinilasi kädessään. Hän on nelikymppinen mies, jolla on ilikurinen hymy ja huoliteltu kampaus.

ELLIS DEAN (entinen jäätanssija): Jäätanssista kiinnostuneita poikia on häviävän pieni määrä. Pariluistelussa saa sentään tehdä

hyppyjä, heitellä nättejä tyttöjä ilmaan ja tarttua heitä haaro-
välistä kiinni otettaessa. Jos nyt sellaisesta sattuu pitämään.

KERTOJA: Jäätanssi on taitoluistelulajeista kenties huonoimmin
ymmärretty.

*Arkistokuva luistelijoista, jotka kilpailevat jäätanssissa vuoden 1976
talvikisoissa Itävallan Innsbruckissa. Sinä vuonna jäätanssi hyväksyt-
tiin ensimmäistä kertaa olympialajiksi.*

KERTOJA: Jäätanssin juuret ovat salitanssissa. Päähuomio on tai-
dokkaassa jalkatyöskentelyssä ja parin läheisessä yhteistyössä
muissa lajeissa nähtävien akrobaattisten nostojen ja urheilullisten
hyppyjen sijaan.

ELLIS DEAN: Monen naispuolisen jäätanssijan ensimmäinen pari
on oma veli, jonka he ovat onnistuneet painostamaan mukaan
harrastukseen. Kat Shaw'n tapauksessa se ei kuitenkaan ollut
mahdollista.

2

Ovi pamahti auki, ja huoneeni täyttyi Marlboro-savukkeiden, Jim Beam -viskin ja hien löyhkän sekoituksesta.

Sieltä saapui isoveljeni, Lee.

Heath ja minä pomppasimme pystyyn. Veljeni ei halunnut Heathin oleskelevan talossamme, saati huoneessani, mutta se vain innosti meitä laatimaan yhä kekseliäämpiä suunnitelmia Heathin salakuljettamiseksi sisälle. Jos Lee oli selvin päin – mikä oli yhä harvinaisempaa – hänen vastustuksensa rajoittui ilkeämielisiin heittoihin ja satunnaiseen seinään paiskattuun esineeseen.

Humalassa hän sen sijaan saattoi tehdä ihan mitä vain.

”Mitä helvettiä tuo täällä tekee?” Lee hoiperteli kynnyksen yli.
”Minähän käskin sinun –”

”Ja minä käskin *sinun* pysyä poissa huoneestani.”

Aiemmin minulla oli ollut tapana lukita ovi ja jättää tummunut messinkiavain paikoilleen, jotta Lee ei voisi vakoilla meitä avaimenreiän läpi, mutta sitten hän potkaisi oven sisään ja rikkoi lukon.

”Tämä on *minun* taloni.” Lee heristi sormeaan Heathin suuntaan. ”Eikä hän ole tervetullut.”

Heath siirtyi eteeni sulavasti kuin tanssahtaen ja hymyili tavalla, jonka me molemmat tiesimme saavan Leen entistäkin suuremman raivon valtaan. ”Katarina haluaa minun olevan täällä”, hän sanoi.
”Ja niin myös –”

Lee syöksähti eteenpäin, tarttui Heathia käsivarresta ja kiskaisi tämän käyttävään.

”Lopeta!” minä huusin.

Heath tarttui ovenkarmeihin kynnet halkeillutta maalipintaa raapien. Kilpaurheilijana hän oli huomattavasti paremmassa kunnossa, mutta Lee taas oli varmaan kymmenen senttiä pidempi ja paljon Heathia painavampi ja rotevampi. Yksi raju tempaisu, ja Heathin ote irtosi.

”Lee! Nyt riittää.”

Toivoin, enkä ensimmäistä kertaa, että meillä olisi naapureita niin lähellä, että he kuulisivat metakan ja soittaisivat poliisin. Talomme sijaitsi kuitenkin jumalan selän takana, ja ympärillämme oli vain aarniometsää sekä Michiganjärven kylmä selkä.

Kukaan ei tulisi avuksemme.

Lähdin heidän peräänsä, tartuin Leetä paidankauluksesta, kiskoin hänen rasvaisia hiuksiaan, tein mitä vain keksin hidastaakseni häntä. Hän survaisi kyynänpäänsä kylkiluihini, mikä kaatoi minut selälleni.

Heath yritti urhoollisesti talloa Leen varpaita, ja Lee paiskasi hänet porraskaidetta vasten. He olivat lähellä – vaarallisen lähellä – portaita.

Mielessäni välähteli karmivia mielikuvia: Heath myyttynä portaiden alapäässä, allaan laajeneva verilammikko. Luita töröttämässä ihon läpi niin murskaantuneina, ettei hän voisi enää koskaan seisoa, saati luistella.

Kompuroin takaisin jaloilleni ja juoksin huoneeseeni.

Vasta kun heiluttelin veistä veljeni kasvojen edessä, tajusin mitä olin tekemässä.

”Näpit irti hänestä.” Sohaisin terää kohti Leen sänkistä leukaa. Hän katsoi minua laiska virne kasvoillaan. Hän ei uskonut, että kykenisin satuttamaan häntä.

Heath tunsu minut paremmin.

”Katarina.” Heathin matala, käheä ääni rapisteli jokaisen sanan reunoja kuin puunlatvoissa liikkuva tuuli. ”Laita se veitsi pois. Jooko.”

Se oli vain pieni vihannesveitsi, jonka olin ottanut pölyisestä keittiönlaatikosta. Tarpeeksi terävä puun kaivertamiseen mutta ei kenenkään vakavaan vahingoittamiseen, saati tappamiseen. Olisin

silti halunnut satuttaa Leetä, ihan vähän vain. Sen verran, että hän olisi kerrankin pelännyt minua.

Katsoin Heathia kuin olisimme seisonet luistelukaukalon keskiympyrässä musiikin ensi tahtea odottamassa. *Valmiina?*

Hän irvisti ja pudisti päätään. En irrottanut katsettani hänestä ja puristin veistä yhä tiukemmin. Huomasin että hänestä tämä oli surkea idea – mutta ei hänellä toisaalta ollut parempiakaan.

Heath laski leukaansa lähes huomaamattomasti. *Valmiina.*

Hyökkäsin kohti Leetä ja viilsin häntä veitsellä olkavarteen. Hän karjahti raivoissaan – ja päästi irti Heathista, jotta voisi huiataista minua. Onnistuin väistämään iskun mutta pudotin aseeni, kun työnnyin veljeni ohi ja ryntäsin alas portaita. Heath leväytti auki ulko-oven, josta kylmä tuuli puhalsi sisään, ja pysähtyi sitten kynnnyksen toiselle puolelle minua odottamaan.

Lee sylki suustaan kirouksia kompastuessaan viimeisellä portaalla ja toikkaroidessaan eteiseen. Minä jatkoin juoksuani katse lukittuna Heathiin. Olin jo melkein ulkona.

Mutta Lee ehti ensin. Yhdellä kädellä hän paiskasi oven kiinni ja salpasi sen.

Toisella hän painoi veitsen terän kaulalleni.

NICOLE BRADFORD: Katarina ja Heath tapasivat jäähallilla, mutta Heath ei ollut luistelija.

KERTOJA: Heath Rocha varttui sijaiskodeissa. Kymmenvuotiaana hän oli ollut jo kuudessa eri perheessä.

NICOLE BRADFORD: Minulla ei ole varmaa tietoa siitä, millaista Heathilla oli kotona, enkä halua mustamaalata ketään. Mutta sanotaan nyt vaikka niin, että hänen kasvattivanhempansa eivät vaikuttaneet kovin... aktiivisilta. Hän tuli ensi kertaa jälle, kun eräs hyväntekeväisyysjärjestö tarjosi ilmaisia harrastusmahdollisuuksia paikallisille lapsille.

Kamera tarkentaa hitaasti valokuvaan, jossa on nuoria poikia jääkiekkovarusteissa, ja siinä kymmenvuotiaaseen Heathiin. Hän on kuvan ainoa ei-valkoinen lapsi.

NICOLE BRADFORD: Heath ilmoittautui jääkiekkoon, ja harjoitusten jälkeen hän jäi aina norkoilemaan hallille kuin ei olisi halunnut lähteä kotiin. Kun hän luuli, ettei kukaan huomannut, hän hiipi katsomoon seuraamaan Katin luistelua. Oli selvää, että hän oli ihastunut Katiin. Minusta se oli söpöä.

Valokuva yhdeksänvuotiaasta Katarinasta harjoittelemassa North Shoren jäähallilla Illinois'n Lake Forestissa. Tarkennus paljastaa sumean hahmon katsomossa Katarinan takana: se on Heath.

NICOLE BRADFORD: Lopulta he ystäväystyivät, ja iltaisin Heath meni usein syömään Katarinan luo. Joskus hän jäi sinne yöksikin. Katarina ei ollut siinä vaiheessa puhunut jäätanssihaaveistaan moneen kuukauteen. Ajattelin hänen päässeen niistä viimein yli

ja olevan valmis keskittymään yksinluisteluun. Minun olisi pitänyt tietää, ettei hän antaisi niin helposti periksi.

Talvista arkistokuvaa umpijäässä olevasta Michiganjärvestä.

KERTOJA: Katarina opetti Heathille salaa taitoluistelua kotinsa lähellä olevalla järvellä.

ELLIS DEAN: Minä aloitin luistelun seitsemänvuotiaana, ja sekin oli myöhään. Heath Rocha oli melkein yksitoista.

Jane Currer, ankaran näköinen seitsemänkymppinen nainen, jolla on kirkkaanpunaisiksi värjätyt kiharat hiukset ja niiden sävyyn huonosti sopiva silkkihuivi, istuu Colorado Springsissä sijaitsevan Olympiakomitean harjoituskeskuksen katsomossa.

JANE CURRER (Yhdysvaltain taitoluisteluliiton edustaja): Vaikka jäätanssijat ovat usein parhaimmillaan verraten vanhoina, kuka tahansa keskimääräistä ikää myöhemmin aloittava lähtee luistelijan uralle takamatkalta. Luistelun perustaidot luovat pohjan tulevalle menestykselle.

NICOLE BRADFORD: Myönnän kyllä, että olin äärimmäisen epäilevä. Kunnes näin heidän luistelevan yhdessä.

3

En tapellut enää vastaan, kun Lee raahasi minut takaisin yläkertaan ja heitti huoneeseeni. Heti kun hänen laahaavat askeleensa etääntyivät käytävällä, juoksin ikkunaan. Heath seisoi sen alapuolella, paljain jaloin kuuran peittämällä pihanurmella. Hänen hartiansa laskivat helpotuksesta, kun hän näki minut.

Ulkona oli tammikuuksi poikkeuksellisen miellyttävää: maassa ei ollut lunta, eikä järvi ollut vielä jäässä. Heath oli heitetty pihalle paljon huonommassakin säässä. Aiemmin aina pudottelin hänelle ikkunasta kaikenlaista – vaatteita, ruokaa, puhtaita peitteitä – mutta sen tajuttuaan Lee ruuvasi ikkunan pysyvästi kiinni.

Heath vilkutti minulle ja kääntyi sitten lähteäkseen kohti metsää. Lee ei ehkä voinut lukita enää oveani, mutta olin yhtä kaikki ansassa, kunnes hän sammuisi, mikä voisi tapahtua koska tahansa keskiyön ja aamunkoiton välissä. Tiesin minne Heath meni piiloon tällaisina öinä, enkä voinut ottaa riskiä, että veljeni pilaisi senkin.

Painoin käteni ikkunalasiasia vasten kuin voisin koskettaa Heathia välimatkan takaa ja pidin sitä siinä, kunnes hän katosi valeakaasioiden monihaaraisten oksistojen tuolle puolen. Kun vetäydyin ikkunasta, kämmenestäni jäi lasiin juova punaista.

Toivoin että veljeni vuotaisi yhä verta.

Isän kuoltua Lee oli ryhtynyt perheen pääksi – vaikka hän oli minua vain viisi vuotta vanhempi ja kykeni hädin tuskin huolehtimaan itsestään – ja hänen mielestään Heathilla oli minuun huono vaikutus. Oli melko röyhkeää olla huolissaan Heathin ”vaikutuksesta”, kun Lee itse toi kotiin eri tytön joka viikko. En enää edes

pysynyt laskuissa siitä, montako yötä olin viettänyt tyyny korvieni päällä yrittäen vaimentaa noiden tyttöraukkojen äänet heidän selvästikin teeskennellessään orgasmeja.

Mediassa herkutellaan usein minun ja Heathin yhteisellä nuoruudella kuin se olisi jokin halpahintainen *Pimeyden kukat* -tarina: sillä miten vartuimme yhdessä sisaruksina (emme varttuneet) ja miten olimme ilman valvontaa saaneet vapaasti tutkia välillämme roihunnutta kiistatonta intohimoa (kunpa olisimmekin).

Totuus on, halusi sitä uskoa tai ei, että Heath ja minä olimme molemmat neitsyitä vielä kuusitoistavuotiaina. Kyllähän me pusailimme ja kosketelimme toisiamme ja siirsimme vaatteita pois tieltä, jotta saatoimme painaa ihon ihoa vasten. Tiesimme miten saimme toisemme haukkomaan henkeä ja voihtaisemaan ja värähtämään mielihyvistä. Tiesin että Heath olisi halunnut mennä pidemmällekin. Ja niin olisin minäkin.

Tavallaan odottaminen tuntui järjettömältä, olihan suhteemme läheinen tavalla, jota jopa vuosikausia parisuhteessa olleen aikuisen olisi ollut vaikea ymmärtää. Kävimme samaa koulua, luistelimme yhdessä, olimme yhdessä käytännössä joka hetki hereillä ollessamme – ja nukkuessamme myös, aina kun onnistuimme livahtamaan samaan huoneeseen veljeni sitä huomaamatta.

Siitä huolimatta tuleva matka mestaruuskisoihin olisi ensimmäinen kerta, kun me kaksi olisimme oikeasti omillamme. Periaatteessa meillä oli yhä valmentaja, vaikka kykenimme hädin tuskin maksamaan Nicolelle. Isän testamentissa hänen koko omaisuutensa oli määrätty tasan puoliksi minulle ja Leelle, mukaan lukien kotitalomme, mutta en pääsisi käsiksi omaan osuuteeni ennen kuin täyttäisin kahdeksantoista.

Nicole auttoi Heathia ja minua niin paljon kuin pystyi – järjesti meille jäähallilta osa-aikatöitä, joilla maksoimme harjoitusajastamme, ja auttoi koreografioiden kanssa, kun ammattilaisen palkkaaminen oli meille mahdotonta – mutta emme mitenkään voineet pyytää häntä jättämään väliin palkallisia opetuspäiviä, jotta hän voisi matkustaa kisoihin kanssamme. Niinpä lähtisimme kahdestaan ja majoittuisimme moneksi yöksi nuhjuiseen motelliin,

jonka olimme varanneet, kun kilpailijoiden viralliset majoituspaikat olivat osoittautuneet liian kalliiksi.

Kuka tahansa tavallinen teinityttö olisi ollut innoissaan tilaisuudesta tehdä vapaasti mitä vain ilman valvontaa. Minä en kuitenkaan ollut tavallinen teinityttö. Minusta tulisi olympiavoittaja, enkä ollut aikeissa tehdä mitään typerää, mikä voisi vaarantaa tavoitteeni. Kuten puukottaa veljeäni, vaikka hän olisi sen ehkä ansainnutkin. Tai hankkiutua raskaaksi ja joutua käyttämään alati hupenevaa harjoituskassamme abortin teettämiseen.

Kaikki kuvittelevat, että Heath Rocha oli ensirakkauteni. Ei hän ollut.

Ensirakkauteni oli taitoluistelu.

Rakkaus syttyi helmikuussa 1988 – Calgaryn talviolympialaisten aikana. Olin neljä vuotta vanha ja valvoin aivan liian myöhään katsoessani jäätanssikilpailun loppuhuipennusta.

Lin ja Lockwood olivat viimeinen jälle tullut pari. Kun he asetuivat alkuasentoon jään keskelle ja odottivat ohjelmamusiikkinsa ensimmäistä säveltä, kamera tarkensi lähikuvaan – suoraan ohitiukassa puvussa hiukset taakse sliipattuina seisovan Kirkin – ja keskittyi Sheilan kasvoihin.

Aiemmat luistelijat olivat näyttäneet siltä kuin olisivat yrittäneet rauhoitella hermojaan, rukoilleet mitä tahansa jumalaa, johon uskoivat, ja toivoneet, että vuosikausien järjetön raadanta maksaisi itsensä takaisin olympia-auvona.

Ei kuitenkaan Sheila Lin. Omahyväinen hymy leikkeli hänen huulillaan, joiden rubiininpuna oli samaa sävyä kuin hänen mustissa hiuksissaan kimaltelevat jalokivet. Vaikka olin vasta lapsi enkä tiennyt urheilusta mitään, olin varma hänen voitostaan. Sheila näytti siltä kuin olisi jo voittanut – kuin hänellä olisi jo ollut kulta-mitali kaulassa ja luistimen terä syvällä kilpakumppanin yhä nyt-kähtelevässä ruumiissa.

Minusta ei tullut luistelijaa siksi, että olisin vaalinut lapsellista haavekuvaa, jossa pyörin jäällä paljettipuvussa kuin soma pieni hyrrä. Minusta tuli luistelijä, koska halusin tuntea oloni sellaiseksi kuin miltä Sheila näytti.

Hurjaksi. Itsevarmaksi. Sähkövien paljettien koristamaksi soturijumalattareksi. Niin vahvasti itseeni luottavaksi, että onnistuisin toteuttamaan unelmani silkalla tahdonvoimalla.

Luistelu oli ensirakkauteni, mutta tässä välissä kuluneiden vuosien aikana siitä oli tullut paljon enemmänkin. Se oli ainoa asia, jossa olin hyvä – paras mahdollisuuteni selvitä hengissä, päästä pois siitä synkästä rapistuvasta talosta, pois veljeni ja hänen raivo-kohtaustensa ulottuvilta. Ja jos paiskinsin hommia tarpeeksi kovasti, jos minusta tulisi tarpeeksi taitava... jonain päivänä saattaisin olla yhtä haavoittumaton kuin Sheila Lin.

Yhdysvaltain mestaruuskisat olisivat ensimmäinen askel, kaiken alku. Pian, sanoin itselleni, kun tuijotin huoneeni ikkunasta ulos varjoihin. Pian Heath ja minä pääsisimme pois täältä.

Ja mitä ikinä sitten tapahtuisikin, me kaksi olisimme yhdessä.

*Kuvittele käyväsi niin kuumana
johonkuhun, että treenaat itsesi
olympiatasolle voidaksesi
viettää aikaa hänen kanssaan.*

Jäätanssimaailman huipulle sijoittuvaa
säkenöivää draamaa siivittävät armoton kilpailu,
kylmä jää ja kuumat tunteet.

”Tässä tarinassa kohtaavat *Humiseva harju* ja *Daisy Jones & The Six*, ja juonen kuvioista muodostuu kultamitalin arvoinen koreografia, joka pitää lukijaa jännityksessä viimeiselle sivulle asti.”

– NEW YORK TIMES -BESTSELLERKIRJAILIJA JODI PICOULT

”*Suosikit* on todellinen kirjallinen kolmoisaxel: klassikon näppärä uudelleentulkinta, kihelmöivän jännittävä huippu-urheilutarina ja täydellisen raastava romanssi samassa paketissa.”

– NEW YORK TIMES -BESTSELLERKIRJAILIJA RACHEL HAWKINS

”Ihmissuhteita ja romantiikkaa Colleen Hooverin henkeen, mutta jäähallilla. Luvassa vauhtia ja vaarallisia tilanteita!”

– KIRKUS REVIEWS

”*Suosikit* täräyttää lukijan jäätanssikisojen kulissien taakse kuin vasen koukku suoraan leukaan.”

– THE WASHINGTON POST

